

Úgy beszélt vele, mint a bajtársával. Majd odalopódzott a kis lépcsőhöz és óvatosan elhelyezkedett. Egy-két mozdulatot tett a balkarjával, mintha az erejét próbálná, aztán erősen megmarkolta a kést.

A lámpa kialudt.

Sötét volt, de az ajtó széle körül beszivárgott valami kevéske fény. Néha azonban elsötétedett, mintha valaki előtte járt volna. Aztán a motozás hirtelen megszűnt. Gyenge recsenés hallatszott és a zár engedett.

Óvatosan kinyílt az ajtó és egy férfi lépett be rajta.

Az opálos holdfényben egy pillanatra élesen kirajzolódtak a körvonalai. Az asszony ráirányította a fegyvert és habozás nélkül lőtt. A férfi megrogyott, de felemelkedett. Az asszony újra rátüzelt. Az lerogyott, de kínosan ismét feltérdelt. Az asszony kilőtte rá az utolsó csövet is.

Ekkor az ember szelíden, mintha hiába fáradna, lassan leereszkedett a padlóra és arccal a fal felé fordult. Nem mozdult többé.

A katona kiszaladt a lépcső mellől a mozdulatlan testhez és odafordította a világosságnak.

— Ez bizony meghalt — mondta némi kárörömmel. — Alaposan eltalálta!

Ekkor látta meg csak, hogy a szürke fényben derengő arcot álarc takarja. Megkapta s lerántotta.

Az asszony odament s a katona válla fölött rápillantott.

— Nos, nem ismerte? — kérdezte a katona.

Az asszony egy pillanatig hallgatott. Fegyvere, mely oly jól végezte dolgát, nagyot koppanva, kiesett a kezéből.

— Nem... nem ismertem... — mondta s mereven nézte férje megkövesedett arcát.

Fordította: Zaka Sándor.

Valér Erik fametszete